

[Aksel Larsen.]

som noget bevis for, at der er nogen sandsynlighed for, at Danmark på den måde bliver indblandet i en lokal krig. Hvis man virkelig mener noget sådant, må man også være i stand til at antyde, hvorledes noget sådant skulle kunne blive tilfældet. Naturligvis må man her operere med hypoteser, men det er for os fuldstændig umuligt at tænke os, at Danmark skulle blive indblandet i en krig på anden måde end derved, at der udbrød en storkrig med Danmark som deltager. Det er ingen hemmelighed, at vi i den henseende anser Danmarks medlemskab af NATO for at være yderst betænkeligt af den simple grund, at det ikke giver landet nogen som helst sikkerhed, at det ikke giver nogen som helst chance for beskyttelse af landet eller værner dets befolkning i tilfælde af, at en krig udbryder her i Europa, men at det derimod giver sikkerhed for, at i tilfælde af, at nogen af Atlantpagtens lande kommer i krig med Atlantpagtens potentielle modstander, vil Danmark automatisk fra første færd være krigsdeltager med de følger, enhver burde kunne tænke sig.

Vi er altså af den mening, at chancen for, at Danmark skulle komme i krig ved et helt lokalt, isoleret krigsudbrud på disse breddegrader, er mindre end minimal. Vi er af den opfattelse, at muligheden for, at Danmark kan komme i krig, kun foreligger i tilfælde af, at der udbryder en storkrig, hvori vi bliver deltagere, og i et sådant tilfælde er det umuligt for os at se, at det på nogen som helst måde skulle være muligt at forsvare landet eller beskytte dets befolkning med militære midler.

Det er sagt af det ærede medlem hr. O. Mathiasen i fremsættelsestalen, at et militært frontalt forsvar af dette land anser vi for umuligt, og det anser vi for umuligt, uanset om man ved at gennemgå Danmarks historie gennem tusind år kan påvise, at det har været muligt ved forskellige lejligheder. Vi lever i en anden tid end 1864 og for den sags skyld også i en anden tid end 1914 og også i en anden tid end 1940. Krigsvåbnene er helt andre, og Danmarks beliggenhed, Danmarks størrelse, Danmarks befolkningstal gør det efter vor mening absolut udelukket, at landet i tilfælde af konflikt mellem stormagter eller konflikt med en eller flere

stormagter vil kunne forsvares militært. Det er vor begrundelse for, at Danmark bør afruste og ikke bør vente på, at andre afruster, men gør klogest i at begynde på det så snart som muligt og altså kan afruste isoleret.

Den højtærede udenrigsminister siger, at neutralitet beskytter os ikke. Vi har heller aldrig givet udtryk for, at vi mener, neutralitet beskytter os. Det, vi har givet udtryk for, er, at vi ved afrustning og neutralitet dog måske har en mulighed for, at den krig, vi alle håber ikke kommer, går vor dør forbi. Vi har naturligvis aldrig sagt, at hvis vi afruster og er neutrale, har vi garanti for, at vi aldrig nogen sinde bliver indviklet i krigeriske begivenheder. Den højtærede udenrigsminister siger, at ingen stat i Danmarks situation — jeg forstår, at ministeren er klar over Islands situation — tør forlade sig på ubevæbnet neutralitet. Nej, det er vistnok rigtigt, men det er ikke dermed sagt, at alle disse stater optræder fornuftigt. Der er nu engang noget, der hedder vanetænkning, og hvis man er hildet i den vanetænkning, at man skal have militær, ja, så har man måske lidt svært ved at forestille sig, hvordan det ville være, hvis man ikke havde det, eller virkelig sagligt at overveje, hvorvidt dette militær er nogen nytte til. Den omstændighed, at mange lande begår det, jeg kun kan karakterisere som dumheder, er i hvert fald ikke noget absolut og i hvert fald slet ikke noget videnskabeligt bevis på, at Danmark ikke burde afruste.

Den højtærede udenrigsminister siger, at sagen er alvorligt overvejet; man har endevendt spørgsmålet, man har fulgt de internationale forhandlinger, og man har herhjemme i juni 1961 nedsat et nedrustningsudvalg til at følge disse internationale forhandlinger. Alt det ved vi udmærket vel. Vi ved også godt, at disse internationale forhandlinger pågår, og at de er pågået i mange, mange år. Vi ved også udmærket vel, at der opnåedes enighed mellem Sovjetunionen og Amerikas Forenede Stater om, at skulle man skride til afrustning, måtte det ske gradvis og således, at den gensidige militærbalance ikke forrykkedes; men det har i og for sig ikke noget med Danmarks situation at gøre, og det behøver ikke at være afgørende for os. Det er rigtigt nok, at de større lande med et stort militært po-